

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: C. Y. – T.**, zastoupeného Mgr. Janem Mrázkem, advokátem se sídlem Žerotínova 37, Praha 3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2007, č. j. OAM-303/VL-10-K01-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 4. 2008, č. j. 32 Az 54/2007 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Janu Mrázkovi, advokátovi se sídlem Žerotínova 37, Praha 3, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 4800 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 3. 8. 2007, č. j. OAM-303/VL-10-K01-2006, jímž mu nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadl stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nezákonost rozhodnutí krajského soudu spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení a vady řízení podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v rozporu mezi závěrem správního orgánu a obsahem spisu. Stěžovatel namítá, že krajský soud se s jeho námitkami nevypořádal uspokojivým způsobem, a dále, že ačkoliv krajský soud zamítl jeho žalobu v celém jejím rozsahu, je jeho rozhodnutí zcela prosto relevantního odůvodnění, které by objasňovalo zamítnutí žaloby ve všech jejích částech. Stěžovatel uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval v podstatě názory správního orgánu, zejména v tom směru, že věrohodně neprokázal žádné skutečnosti rozhodné pro splnění podmínek udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. I když poměrně podrobně a obsírně vypovídal o svém pronásledování a šikanování policií v Turecku, dovodil krajský soud, že se u něj nejedná o pronásledování z důvodů uplatňování jeho politických názorů, ale o libovůli jednotlivců, nemající oporu ve státních orgánech. Tyto závěry dovozuje krajský soud i správní orgán z údajných rozporů ve výpovědích stěžovatele. Závěry jsou dle stěžovatele stavěny tak, že je doslova „chytán“ za každé pronesené slovo, které je vzápětí obráceno proti němu a zlehčována ostatní sdělení. Podle stěžovatele dospěl krajský soud k závěru, že nebyl pronásledován pro svoje politické přesvědčení a politické aktivity s tím, že jednotlivé policejní represe v jeho případě směřuje dohromady (považuje je za omezení pro podezření z terorismu) a tímto bez důkazu bagatelizuje. Stejný postup vyplývá i ze závěrů ohledně působení stěžovatele v politické straně DEHAP v letech 2002 – 2003. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho výpovědi jsou hodnoceny jen s ohledem na neudělení azylu. Pokud jsou mu vytykány rozpory v jeho výpovědích, považuje tento za nezbytné upozornit též na rozpory v závěrech

krajského soudu a správního orgánu. Stěžovatel namítá, že názor, že v jeho případě šlo o excesy jednotlivců v rámci policejních orgánů, je v příkrém rozporu se skutečností, že již v rámci policie nikdo nebyl ochoten přijmout a zabývat se stížností na takovýto postup osob z policejních sborů. Stěžovatel dále upozorňuje na skutečnost, že krajským soudem je mu vyčítáno, že uvádí obecné skutečnosti pronásledování kurdské menšiny, avšak správní orgán i krajský soud vycházejí ve svém hodnocení z obecných informací, nemajících se stěžovatelem nic společného, neboť odkazují na všeobecné zprávy mezinárodních i vládních organizací, přičemž připouštějí, že proces přeměny společnosti v Turecku je pozvolný. Závěr soudu a správního orgánu ohledně možnosti domáhat se nápravy křivd cestou práva vychází dle názoru stěžovatele spíše z přesvědčení, že takovýto postup je možný v České republice, tedy je možný i jinde. Stěžovatel se však domnívá, že se jedná o závěr, který nemá oporu ve spise včetně konstatování o tom, že turecká justice má dostatečné nástroje k tomu, aby zabránila svévolnému jednání občanů. Stěžovatel nesporně názor, že prošetřování ze strany tureckých orgánů ohledně jeho vazby na PKK mohlo být legitimní, avšak způsob prošetřování již nikoliv (viz výpovědi stěžovatele). Taktéž závěr krajského soudu a správního orgánu o bezproblémovém vycestování stěžovatele z Turecké republiky považuje stěžovatel za zlehčování jeho situace; názor krajského soudu a správního orgánu nemají v tomto případě žádnou oporu ve spise a stěžovatel v tomto spatřuje nezákonný postup soudu a správního orgánu. Na základě výše uvedeného navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

Vzhledem ke skutečnosti, že kasační stížnost stěžovatele je z převážné části spíše rekapitulací názorů krajského soudu a správního orgánu a spíše než konkrétní námitky obsahuje vyjádření obecného nesouhlasu stěžovatele s napadeným rozhodnutím krajského soudu, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující:

Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pokud tedy stěžovatel toliko vyjadřuje svůj negativní postoj k rozhodnutí správního orgánu a rozsudku krajského soudu a pouze rekapituluje postup a názory těchto orgánů, aniž by dále uváděl, jaké závěry z těchto skutečností dovozuje, či namítá neuspokojivé vypořádání se s námitkami ze strany krajského soudu, aniž by rozvedl, o jaké námitky se jedná

a z jakých důvodů byly tyto podle něj neuspokojivě vypořádány, obecně namítá, že rozhodnutí krajského soudu je zcela prosto relevantního odůvodnění, které by objasňovalo zamítnutí žaloby ve všech jejích částech, aniž by toto své tvrzení opřel o konkrétní a jedinečný obsah, nemohl se Nejvyšší správní soud těmito tvrzeními zabývat, neboť se nejedná o stížní body. Ostatně pouhý nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením krajského soudu nemůže sám o sobě znamenat nezákonnost jeho rozhodnutí.

Tvrzení stěžovatele týkající se rozporů v závěrech krajského soudu a správního orgánu, spočívajících v tom, že názor, že v jeho případě šlo o excesy jednotlivců v rámci policejních orgánů, je v příkrém rozporu se skutečností, že již v rámci policie nikdo nebyl ochoten přijmout a zabývat se stížnostmi na takovýto postup osob z policejních sborů, považuje Nejvyšší správní soud za liché.

V souzené věci dospěl správní orgán a následně i krajský soud k závěru, že v případě stěžovatele se jedná o otázky spojené s problematikou týkající se jednání soukromých osob. Nejvyšší správní soud se ve své dosavadní rozhodovací činnosti s touto problematikou dostatečně vypořádal, a pro bližší rozbor poukazuje např. na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, rozsudek ze dne 28. 2. 2005, č. j. 2 Azs 13/2005 - 69, a dále na rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Také otázky míry aprobace takového jednání státními orgány v zemi původu žadatelů o azyl již byly judikaturou bohatě řešeny (viz např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, či rozsudek ze dne 19. 10. 2005, č. j. 3 Azs 428/2004 - 83, taktéž na www.nssoud.cz). Nutností pokusit se efektivně využít všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu stěžovatele se pak Nejvyšší správní soud zabýval kupříkladu v rozsudku ze dne 22. 10. 2003, č. j. 4 Azs 14/2003 - 48, nebo v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, oba na www.nssoud.cz.

Vzhledem ke skutečnosti, že tato judikatura dopadá i na případ stěžovatele, který, jak vyplývá z obsahu správního spisu a zejména z protokolu o pohovoru ze dne 23. 3. 2006 a protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 7. 6. 2007, těchto prostředků nevyužil a na příslušné kompetentní orgány státu se neobrátil, nepovažuje Nejvyšší správní soud výše uvedené tvrzení stěžovatele za pravdivé a tedy ani za důvodné.

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit i skutečnost, že významným hlediskem byla jak pro úvahy správního orgánu, tak pro závěry krajského soudu, též otázka zásadních rozporů ve výpovědích stěžovatele vážících se k azylově relevantním důvodům, způsobujících nevěrohodnost jeho výpovědí a svědčících o účelovosti jeho tvrzení.

I k této otázce se již dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozhodnutí ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že „*není v rozporu se zásadami správního řízení (§ 3 správního řádu) ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí (např. § 32 odst. 1 správního řádu), jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybní některá tvrzení účastníka řízení, jež nelze jinak ověřit nebo jež lze ověřit jen s mimořádnými obtížemi, jestliže se*

jiná tvrzení účastníka, jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná.“ Otázka věrohodnosti výpovědi žadatele byla v minulosti řešena také Vrchním soudem v Praze, když v rozhodnutí ze dne 29. 1. 2002, č. j. 5 A 746/2002 - 31, tento soud dospěl k závěru, že „*pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově. ... Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné, než jím tvrzené.“*

Z výše uvedeného je tedy patrné, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je základním a často jediným důkazním prostředkem, který žadatel o udělení mezinárodní ochrany může správnímu orgánu předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které jej vedly k odchodu ze země původu. Pokud má správní orgán pochybnosti o hodnověrnosti výpovědi žadatele, je nutno, aby žadateli byla dána možnost takto vzniklé rozpory vysvětlit a odstranit. Tato možnost byla stěžovateli dána, ten však ani v doplňujícím pohovoru konaném dne 7. 6. 2007 neodstranil obsahové nepřesnosti a zásadní rozdíly ve svých výpovědích, což však nemůže být kladeno k tíži správního orgánu, příp. krajského soudu.

Stěžovatel dále namítá, že správní orgán i krajský soud vycházejí ve svém hodnocení z obecných informací, nemajících se stěžovatelem nic společného, neboť odkazují na všeobecné zprávy mezinárodních i vládních organizací. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato zůstává stejně jako většina dalších tvrzení toliko v obecné rovině, neboť stěžovatel zejména neuvádí, jaké právní a skutkové závěry z této skutečnosti ve vztahu k napadenému rozsudku dovozuje.

I přesto a tedy nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud připomíná, že s otázkou zjišťování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu se již dostatečně vypořádal například ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 14/2003 - 66, či v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, oba na www.nssoud.cz. Z výše citovaných rozhodnutí vyplývá, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany musí správní orgán umožnit žadateli o udělení mezinárodní ochrany sdělit všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předestřít důvody, pro které je mezinárodní ochrana, ať už ve formě azylu či doplňkové ochrany, obvykle poskytována. Povinností správního orgánu je tedy zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz). Ostatně o určujícím charakteru tvrzení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz.

Na závěr Nejvyšší správní soud poznamenává, že výše uvedeným nikterak nezpochybňuje tíživost stěžovatelovy osobní situace, řízení o mezinárodní ochraně je však specifickým institutem vnitrostátního práva, který v žádném případě neslouží

k legalizaci pobytu na území České republiky či pro umožnění založení rodiny s českým státním příslušníkem, neboť jak zdejší soud z obsahu soudního spisu zjistil (viz č. l. 114 soudního spisu), stěžovatel uzavřel dne 4. 10. 2008 manželství s českou státní občankou. Pro takovýto účel však právní řád České republiky disponuje jinými instituty obsaženými zejména v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu